

Grunder och huvudargument

Kommissionen anser att vattentjänster även omfattar uttag, upp-
dämning, lagring, rening och distribution av ytvatten eller
grundvatten med anledning av kraftproduktion genom vatten-
kraft, sjöfart och skydd mot översvämningar. Därutöver utgör
förbrukning av vatten i det egna hushållet en vattentjänst.

Svarandens användning av begreppet vattentjänster strider mot
artikel 9 i ramdirektivet för vatten. Svaranden undantar vatten-
tjänster som upp- och neddämning, som föranleds av kraftproduktion
genom vattenkraft, sjöfart och skydd mot översvämningar,
från tillämpningsområdet för sådana vattentjänster som avses i
direktivet. En sådan tolkning överensstämmer inte med ram-
direktivet för vatten, undergräver verksamheten av artikel 9 i
nämnda direktiv och äventyrar således förverkligandet av direk-
tivets målsättningar.

Det är riktigt att medlemsstaterna förfogar över ett visst ut-
rymme för skönsmässig bedömning med tillämpning av vilket
de med stöd av artikel 9 i ovannämnda direktiv kan undanta
vattentjänster från kostnadstäckningen. De kan för närvarande
beakta de sociala, ekologiska och ekonomiska följderna av kost-
nadstäckningen samt geografiska förhållanden och klimatförhål-
landen. Därutöver kan en medlemsstat enligt artikel 9.4 i ovan-
nämnda direktiv besluta att inte tillämpa bestämmelserna i ar-
tikel 9 punkt 1 andra stycket med avseende på prispolitiken för
vatten och täckningen för kostnader för vattentjänster. En för-
utsättning är att fråga är om fast rättspraxis i medlemsstaten
och att syftena och möjligheten att uppnå målen för detta
direktiv inte äventyras.

Ett fullständigt undantag för vattentjänster i stort, såsom i sva-
randets fall, går emellertid utöver ramarna för ett sådant hand-
lingsutrymme.

(¹) EGT L 327, s. 1.

Talan väckt den 20 november 2012 — Europeiska kommissionen mot Förbundsrepubliken Tyskland

(Mål C-527/12)

(2013/C 26/68)

Rättegångspråk: tyska

Parter

Sökande: Europeiska kommissionen (ombud: T. Maxian Rusche
och F. Erlbacher)

Svarande: Förbundsrepubliken Tyskland

Sökandens yrkanden

Sökanden yrkar att domstolen ska

— fastställa att Förbundsrepubliken Tyskland har underlåtit att
uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 288 FEUF, artikel

108.2 FEUF, effektivitetsprincipen, artikel 14.3 i förordning
(EG) Nr. 659/1999 om tillämpningsföreskrifter för artikel
93 i EG-fördraget (¹) samt artiklarna 1, 2 och 3 i kommis-
sionens beslut av den 14 december 2010 om det statliga
stöd C 38/05 (f.d. NN 52/04) som Tyskland har beviljat
Biria-koncernen (delgivet med nr K(2010) 8289) (²) genom
att inte vidta nödvändiga åtgärder för att omedelbart och
effektivt verkställa kommissionsbeslutet genom att möjlig-
göra återkrav av beviljade stöd, och

— förplikta svaranden att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Förbundsrepubliken Tyskland har underlåtit att uppfylla sina
skyldigheter enligt artikel 288 FEUF, artikel 108.2 FEUF, effek-
tivitetsprincipen, artikel 14.3 i förordning (EG) Nr. 659/1999
om tillämpningsföreskrifter för artikel 93 i EG-fördraget samt
artiklarna 1, 2 och 3 i kommissionens beslut av den 14 decem-
ber 2010 om det statliga stöd C 38/05 (f.d. NN 52/04) som
Tyskland har beviljat Biria-koncernen (delgivet med nr K(2010)
8289) genom att inte vidta nödvändiga åtgärder för att ome-
delbart och effektivt verkställa kommissionsbeslutet genom att
möjliggöra återkrav av beviljade stöd.

Kommissionen anser att det av svaranden valda sättet för åter-
krav, det vill säga att göra gällande ett civilrättsligt anspråk och
därefter väcka en fullgörelsetalan vid tyska civilmålsdomstolar,
inte är ägnat att möjliggöra ett omedelbart och effektivt verk-
ställande av kommissionsbeslutet. I andra hand hävdar kommis-
sionen att svaranden fram till och med talans ingivande inte
utnyttjat sin tillfälliga exekutionstitel med stöd av tredskodomen
för att verkställa kommissionens beslut.

(¹) EGT L 83, s. 1.

(²) EUT L 195, s. 55.

Överklagande ingett den 21 november 2012 av Byrån för
harmonisering inom den inre marknaden (varumärken,
mönster och modeller) av den dom som tribunalen
meddelade den 13 september 2012 i mål T-404/10,
National Lottery Commission mot Byrån för
harmonisering inom den inre marknaden (varumärken,
mönster och modeller)

(Mål C-530/12 P)

(2013/C 26/69)

Rättegångspråk: engelska

Parter

Klagande: Byrån för harmonisering inom den inre marknaden
(varumärken, mönster och modeller) (ombud: P. Bullock och F.
Mattina)

Övrig part i målet: National Lottery Commission

Klagandens yrkanden

Klaganden yrkar att domstolen ska

— upphäva den överklagade domen,

— förplikta National Lottery Commission (sökande i tribunalen) att ersätta harmoniseringsbyråns rättegångskostnader.

Grunder och huvudargument

Harmoniseringsbyrån har anfört tre grunder, nämligen ett åsidosättande av artikel 76.1 i varumärkesförordningen ⁽¹⁾, åsidosättande av harmoniseringsbyråns rätt att yttra sig och att det är uppenbart att de faktiska omständigheterna är inkonsekventa och har missförståtts på ett sätt som påverkar den överklagade domen.

Den första grunden är uppdelad i två delar. Tribunalen åsidosatte artikel 76.1 i varumärkesförordningen såsom den tolkats av domstolen i förhållande till artikel 53.2 i denna förordning och regel 37 i genomförandeförordningen ⁽²⁾ i domen i målet Elio Fiorucci, varvid tribunalen grundade sig på bestämmelser i nationell rätt, nämligen artikel 2704 i den italienska civillagstiftningen, vilka inte hade åberopats av parterna och inte omfattades av tvisten vid överklagandenämnden. Tribunalen åsidosatte även artikel 76.1 i varumärkesförordningen såtillvida att den grundade sig på nationell rättspraxis, nämligen ovan nämnda dom nr 13912 som meddelades av Corte Suprema di Cassazione den 14 juni 2007, vilken det hänvisas till i punkt 32 i den överklagade domen och vilken inte hade åberopats av parterna och inte heller omfattades av tvisten vid överklagandenämnden.

Den andra grunden avser harmoniseringsbyråns rätt att yttra sig. Harmoniseringsbyrån gavs nämligen inte tillfälle att yttra sig angående processuella och materiella frågeställningar när det gäller domen från Corte Suprema di Cassazione. Om harmoniseringsbyrån hade getts tillfälle att yttra sig, kan det inte uteslutas att tribunalens resonemang och slutsats hade blivit anorlunda.

Den tredje grunden avser att det är uppenbart att de faktiska omständigheterna är inkonsekventa och har missförståtts på ett sätt som påverkar tribunalens resonemang och slutsats. Harmoniseringsbyrån anser att tribunalen gjorde en feltolkning av och missförstod harmoniseringsbyråns bedömning och National Lottery Commissions egna argument, vilket ledde till att den inte

insåg att harmoniseringsbyrån hade gjort en riktig rättstillämpning, enligt italiensk rätt, genom att fastställa att National Lottery Commission inte hade åberopat bevisning som styrkte att datumet för den poststämpel som framgick av 1986 års avtal inte utgjorde tillräcklig bevisning.

⁽¹⁾ Rådets förordning (EG) nr 207/2009 av den 26 februari 2009 om gemenskapsvarumärken (EUT L 78, s. 1).

⁽²⁾ Kommissionens förordning (EG) nr 2868/95 av den 13 december 1995 om genomförande av rådets förordning (EG) nr 40/94 om gemenskapsvarumärke (EGT L 303, s. 1).

Talan väckt den 23 november 2012 — Europeiska kommissionen mot Storhertigdömet Luxemburg

(Mål C-532/12)

(2013/C 26/70)

Rättegångsspråk: franska

Parter

Sökande: Europeiska kommissionen (ombud: P. Hetsch, O. Beynet och A. Tokár)

Svarande: Storhertigdömet Luxemburg

Sökandens yrkanden

Sökanden yrkar att domstolen ska

— fastställa att Storhertigdömet Luxemburg har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 72.1 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/81/EG av den 13 juli 2009 om samordning av förfarandena vid tilldelning av vissa kontrakt för byggtreprenader, varor och tjänster av upphandlande myndigheter och enheter på försvars- och säkerhetsområdet och om ändring av direktiven 2004/17/EG och 2004/18/EG ⁽¹⁾ genom att inte inom den föreskrivna fristen anta de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa direktivet, eller i vart fall genom att inte omedelbart underrätta kommissionen om sådana åtgärder,

— med stöd av artikel 260.3 FEUF förplikta Storhertigdömet Luxemburg att betala ett löpande vite om 8 320 euro per dag från och med den dag då dom avkunnas i förevarande mål, och

— förplikta Storhertigdömet Luxemburg att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Fristen för att införliva direktiv 2009/81/EG löpte ut den 21 augusti 2011.

⁽¹⁾ EUT L 216, 20.8.2009, s. 76.